

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **M. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským
sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2016, č. j. JMK 134731/2016,
sp.zn. S-JMK 106153/2016/ODOS/Př

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 10. 2016 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. S-JMK 106153/2016/ODOS/Př, č. j. JMK 134731/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) tak, že zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 19. 4. 2016, č. j. ODSČ-91806/15-22 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné z následujících důvodů.
3. Předně žalobce namítá, že žalovaný nevypořádal v napadeném rozhodnutí celou řadu odvolacích námitek, zejména se to týká odvolací námitky úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za správní delikt. Žalovaný nevypořádal rovněž ani důkazní návrhy žalobce ohledně výsledku viníka nehody, jakož i žádným způsobem nereagoval na vznesenou námitku podjatosti.
4. Dále je žalobce přesvědčen o neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, má za to, že správní orgány věc odložily zcela účelově, aby mohly zahájit řízení s ním jako s provozovatelem vozidla. Žalobce prvostupňovému orgánu sdělil totožnost řidiče, proto by měl vést řízení o přestupku vůči této osobě. Pokud se sdělenému řidiči nedařilo doručovat, a to ani prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny, měl tomuto řidiči být ustanoven opatrovník.
5. Žalobce rozporuje také vypořádání žalovaného s odvolací námitkou týkající se dopravní nehody, neboť žalobce správním orgánům sdělil, že následkem jednání jimi popsanych došlo k dopravní nehodě a zároveň správním orgánům sdělil, kdo byl viníkem této dopravní nehody a navrhl jeho výslech. Přesto se s tímto správní orgány nevypořádaly, a to navzdory jejich povinnosti unést důkazní břemeno.
6. V případě žalobcem spáchaného správního deliktu nebyl nikdo ohrožen, ani omezen, tudíž nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu.
7. Výrok rozhodnutí je podle názoru žalobce chybný, neboť z něj jakkoliv nevyplývá, čeho se měl dopustit. Ve výroku rozhodnutí totiž absentuje „neoprávněné užití chodníku“, které vyplývá až z odůvodnění rozhodnutí.
8. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal ani s odvolací námitkou, že ke skutku, uvedeném v prvostupňovém rozhodnutí, nedošlo na místě, které uvedly správní orgány, přičemž za této situace nebyl proveden ani výslech příslušných strážníků městské policie.
9. V neposlední řadě žalovaný nesprávně posoudil také vznesenou námitku promlčení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil svým přípisem ze dne 7. 11. 2016. Námitka podjatosti nebyla v odůvodnění odvolání vznesena. Výslech údajného viníka dopravní nehody nebyl nutný, jelikož z fotografií založených ve spise jasně vyplývá, že došlo k jednání mající znaky přestupku a současně tímto jednáním nedošlo k dopravní nehodě. V této souvislosti žalovaný připomíná důkazní břemeno žalobce, zpochybnil-li některý z důkazů žalovaného. Pouhé sdělení totožnosti řidiče není dostačující pro zahájení řízení o přestupku. Námitku absence naplnění materiální stránky správního deliktu také žalovaný nepovažuje za důvodnou, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí je uvedeno porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, tj. neoprávněné užití chodníku. Žalovaný nesouhlasí ani s promlčením spáchaného správního deliktu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.
13. Spornou otázkou je v projednávané věci několik skutečností, a to konkrétně otázka promlčení předmětného jednání, zda žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky, zda byly správními orgány učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, naplnění materiální stránky správního deliktu, zda lze z výroku seznat, jakého jednání se žalobce dopustil, a konečně také otázka výsledku příslušných strážníků městské policie.
14. Než se soud bude zabývat jednotlivými žalobními námitkami, poukazuje předně na to, že žalobce v žalobě nesprávně označil prvostupňové rozhodnutí, s nímž ve své žalobě polemizoval, když toto označil dnem vydání 13. 1. 2016, sp. zn. ODSČ-90830/15-FIL/VSPR. Ze správního spisu však vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 4. 2016 pod č. j. ODSČ-91806/15-22 (viz bod 1. tohoto rozsudku).

IV. A Promlčení (prekluze) správního deliktu

15. Jako první se zdejší soud zabýval námitkou otázky posouzení správního deliktu provozovatele vozidla z hlediska jeho případného promlčení a zda tato promlčecí doba je obsažena v zákoně o silničním provozu nebo se má uplatňovat úprava obsažená v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „přestupkový zákon“). Tak jako tak by se totiž soud promlčením (z pohledu právní teorie je vhodnější používat pojmu prekluze = zánik odpovědnosti za správní delikt) musel zabývat přednostně z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39) a v případě, že by prekluzi odpovědnosti žalobce

za předmětný správní delikt dovodil, stalo by se posouzení ostatních námitek již nadbytečným.

16. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.
17. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.
18. Ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění novely provedené zákonem č. 297/2011 Sb., tedy před účinností novely provedené zákonem č. 230/2014 Sb., však znělo následovně: *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.“*
19. Novela zákona o silničním provozu č. 297/2011 Sb. skutečně neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu, tj. lhůty, po jejímž uplynutí odpovědnost provozovatele vozidla zaniká. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se pak toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním, a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu tak skutečně z důvodu pochybení zákonodárce původně stanovena nebyla.
20. Nicméně s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena i prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu i u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl § 125d nahrazen § 125f. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob (nutnost zahájit řízení do dvou let ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl) se tak nyní použije i na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.
21. Otázkou vyplnění mezery v právní úpravě lhůty k zániku odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinné v době před novelou č. 230/2014 Sb. se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20. Ten mimo jiné uvádí, že *„v novele, která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014 [...], změnil zákonodárce v poslední větě § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o ‚§ 125d‘ na ‚§ 125f‘, což v důvodové zprávě okomentoval jako ‚legislativně technickou úpravu‘. Podle soudu tím napravil chybu v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit k § 125f.“* Nejvyšší správní soud je toho názoru, že smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu je a vždy bylo vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle zákona o silničním provozu. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob

nepodnikajících, byl a je § 125f. I když tedy § 125e odst. 5 ve znění účinném před 7. 11. 2014 nesmyslně odkazoval na § 125d, šlo slovy Nejvyššího správního soudu o „překlep“ a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, dále uvedl: *„Soud tedy shrnuje, že původní odkaz na § 125d byl formálně nesmyslný již na první pohled a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho (což je důležitější) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích): popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. NSS se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je s ohledem na základní ústavní požadavky nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená.“* (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27).

22. Vzhledem k přílehlavému skutkovému a právnímu stavu projednávané věci s věcí řešenou výše citovaným rozhodnutím, nemá zdejší soud důvod se od závěrů uvedených Nejvyšším správním soudem jakkoli odchýlovat. Stejně tak učinil i Nejvyšší správní soud ve svém dalším rozsudku ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, když uvedl, že na úpravu znění zákona o silničním provozu novelou č. 230/2014 Sb. pohlíží jako na nápravu zjevné chyby v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit právě k § 125f zákona o silničním provozu. Původní odkaz na § 125d již na první pohled postrádal smysl.
23. Z důvodů výše uvedených tak neměla být správním orgánem v projednávané věci užita analogie ve vztahu k přestupkovému zákonu, jak tvrdí žalobce, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. I zdejší soud má shodně s Nejvyšším správním soudem za to, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.
24. Provozovatelem vozidla může být jak fyzická osoba nepodnikající, tak osoba právnická či fyzická podnikající. Všechny osoby tak v tomto směru tíží stejná povinnost; poruší-li ji, hrozí jim postih za stejný správní delikt (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) a pokuta podle stejného ustanovení (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu). Není tak důvod, aby otázka zániku odpovědnosti za tento správní delikt byla pro různé druhy osob řešena rozdílně. Takový přístup by vedl k neodůvodněnému rozlišování mezi těmito skupinami osob při spáchání totožného správního deliktu. I proto bylo v této věci vhodnější použít analogii tak, jak učinil žalovaný. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu – spáchání správního deliktu dne 31. 10. 2014 (tedy stejně jako ve věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, před účinností novely č. 230/2014, resp. před 7. 11. 2014), a zahájení správního řízení dnem 25. 1. 2016, který je dle správního spisu dnem doručení příkazu ze dne 14. 1. 2016, č. j. ODSČ-91806/15-15 (tedy stejně jako ve věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, po účinnosti novely č. 230/2014, resp. po 7. 11. 2014), je pak zřejmé, že v nyní projednávaném případě k uplynutí prekluzivní lhůty podle

§ 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nedošlo (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27).

25. Pro přesnost zdejší soud dodává, že si je vědom nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a souvisejícího zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, ke dni 1. 7. 2017. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právníkové nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky pak v přechodných ustanoveních, in concreto § 112 odst. 2, uvádí, že *„ustanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. Analogii provedené žalovaným tedy nelze nic vytknout a námitce žalobce směřující proti ní tak zdejší soud nemůže přisvědčit.

IV. B Nevypořádání odvolacích námitek žalovaným v napadeném rozhodnutí

26. Rovněž žalobní námitka týkající se nevypořádání odvolacích námitek žalovaným v napadeném rozhodnutí není důvodná. Žalobce konkrétně uvádí, že uplatnil odvolací námitku týkající se úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku, navrhl výslech viníka nehody a namítal také podjatost oprávněné úřední osoby.
27. Soud ověřil z podaného odvolání, a to z obou textů tohoto odvolání, které jsou založeny ve správním spisu, že žalobce v odvolacím řízení namítal tyto skutečnosti. Prvostupňový orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, řízení o přestupku odložil a zahájil řízení o správním deliktu, navzdory tomu, že mu byla známa totožnost pachatele přestupku, neboť žalobce totožnost řidiče prvostupňovému orgánu sdělil. Dále z prvostupňového rozhodnutí nijak nebylo zřejmé, že předmětné jednání vykazuje znaky přestupku a nemá za následek dopravní nehodu. V této souvislosti žalobce dokonce sdělil, že k dopravní nehodě došlo a dále uvedl také osobu účastníka a viníka dopravní nehody, důkazní břemeno tak podle něj nese správní orgán. Současně jednáním provozovatele vozidla nedošlo k naplnění materiální stránky správního deliktu, neboť při tomto jednání neomezil ani neohrozil jiného účastníka silničního provozu. Podle žalobce nebylo také prokázáno, že předmětné vozidlo v daném místě stálo, když pouze zastavilo a to ještě na jiném místě. Z pořízené fotodokumentace nebylo možné podle žalobce ani dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. V neposlední řadě žalobce v odvolání rozporoval zánik objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla u fyzické osoby podle zákona o silničním provozu tak, jak ji posoudil prvostupňový orgán, nýbrž byl přesvědčen o aplikování úpravy obsažené v přestupkovém zákoně.

28. Z daného výčtu odvolacích námitek je tak patrné, že žalobce v podaném odvolání jakýmkoliv způsobem nenamítal úpravu procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti a právního státu. Zdejší soud se těmito aspekty zabýval, neboť případné porušení principů ústavnosti a právního státu by znamenalo důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ex offio, nicméně v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí, jakož i v průběhu správního řízení, takové porušení neseznal. Soud v této souvislosti připomíná také Ústavním soudem aprobovanou souladnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla s ústavním pořádkem České republiky, jak Ústavní soud konstatoval v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16.
29. Žalobce v průběhu správního řízení ani v podaném odvolání nenavrhoval výslech údajného viníka tvrzené dopravní nehody, stejně jako v odvolání nevznesl námitku podjatosti. Žalovaný nemohl na tyto skutečnosti reagovat, pokud je žalobce v odvolání neuvedl.
30. Naproti tomu se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval materiálním aspektem daného skutku, obdobně jako vypořádal všechny ostatní odvolací námitky žalobce. Žalovaný tak své napadené rozhodnutí nezatížil vadou nepřezkoumatelnosti, neboť všechny odvolací námitky vypořádal a patřičně je odůvodnil.
31. S odvolacími námitkami je spojena také další žalobní námitka, neboť žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s tvrzením žalobce ohledně dopravní nehody. Ta se měla stát jako následek jednání, které je postihováno. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal toliko odkazem na provedené důkazy, z nichž nevyplývá, že by porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu.
32. Krajský soud při posouzení této žalobní námitky souhlasí se žalovaným, neboť z fotodokumentace, která je součástí správního spisu, nijak nevyplývá, že by následkem postihovaného jednání měla být spáchána dopravní nehoda. Na příslušných fotografiích není patrná žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomuto tvrzení žalobce o dopravní nehodě. Navíc zdejší soud poukazuje na to, že žalobce toto své tvrzení nepodporuje žádnými důkazy, ani jej nijak nedokládá. To ve svém důsledku znevěrohodňuje žalobcem tvrzené skutečnosti.
33. Rovněž se žalovaný zabýval žalobní námitkou ohledně místa spáchání správního deliktu, když seznal dovoditelnost místa, kde protiprávní jednání bylo spácháno, z příslušné fotodokumentace nacházející se ve správním spisu.
34. V podané žalobě tato námitka již uplatněna nebyla. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se touto odvolací námitkou žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval a tuto námitku přezkoumatelně vypořádal. Dovodil, že z přiložené fotodokumentace a oznámení přestupku lze mít místo a čas spáchání protiprávního jednání za prokázané. Krajský soud na podkladě správního spisu ověřil, že z fotografií a oznámení o přestupku ze dne 31. 10. 2014, č. j. MP-07817/05D-14, založených ve správním spise vyplývá spáchání předmětného jednání dne 31. 10. 2014 na ulici Družstevní 13 v Brně. Nadto, obdobně jako v případě dopravní nehody, ani z hlediska místa spáchání správního deliktu žalobce nijak nedokládal svá tvrzení.
35. V této souvislosti žalobce vytýká žalovanému neprovedení výslechu příslušných strážníků městské policie. Zdejší soud je však toho názoru, že důkaz výsledkem nemusel být proveden, neboť skutečnosti ohledně spáchaného protiprávního jednání příslušní strážníci městské policie uvedli v oznámení přestupku ze dne 31. 10. 2014, sp. zn. MP-07817/05D-14

(č. l. 5 správního spisu). Dále okolnosti rozhodné pro posouzení předmětného jednání vyplývají z příložené fotodokumentace (č. l. 6 – 8 správního spisu), úředního záznamu ze dne 11. 11. 2014, sp. zn. MP-07817/05D-14 (č. l. 3 a 4 správního spisu) a z oznámení přestupku – spis ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. MP-07817/05D-14 (č. l. 2 správního spisu).

36. Závěrem této části pak soud poznamenává, že proti tvrzení žalobce svědčí i další okolnosti vyplývající ze správního spisu, když v případě vozidla žalobce byl použit technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla poté, co vozidlo žalobce na chodníku stálo po dobu delší než jednu hodinu, načež žalobce požádal o odstranění tohoto technického prostředku, za což uhradil i stanovený poplatek.

IV. C Učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku

37. Důvodnou není ani námitka žalobce, že prvostupňový orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a postupoval účelově s cílem zahájit řízení se žalobcem jako provozovatelem vozidla.
38. Žalobce sdělením označeným jako „Sdělení totožnosti řidiče“ ze dne 12. 2. 2015 prvostupňovému orgánu oznámil, že jím provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě k úhradě určené částky ze dne 30. 12. 2014, č. j. MMB/0497708/2014, sp. zn. 5850/ODSC/MMB/0497707/2014, pan P. M., nar. „X“, 1138 N. S. S., Ch., IL 60611, USA. Prvostupňový orgán následně zaslal uvedenému řidiči vozidla žalobce předvolání k podání vysvětlení, které se však vrátilo zpět z důvodu neznámého adresáta. Na základě těchto důvodů prvostupňový orgán nezačal řízení o přestupcích a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
39. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci zaslaného vyjádření spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, ještě nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval, ze skutečností zjištěných prvostupňovým orgánem žádné takové okolnosti taktéž nevyplývají, spíše vypovídají o opaku (sdělený údajný pachatel přestupku bydlící v USA, hovořící pouze japonsky, který v mezidobí zemřel), a nasvědčují účelové a cílené procesní obstrukci.
40. Po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.
41. V dané situaci bylo na místě aplikovat ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona tak, jak učinil žalovaný.
42. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích totiž správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
43. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil

skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Lze tedy uzavřít, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

IV. D Materiální stránka správního deliktu

44. Za důvodnou krajský soud neseznal ani žalobní námitku, že skutek kladený žalobci za vinu nenaplnoval materiální stránku přestupku, jelikož nikdo nebyl ohrožen, ani omezen.
45. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“*
46. Uvedeným soud nikterak nepochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
47. Jestliže žalobce tvrdí, že nemohlo nijak dojít k ohrožení bezpečnosti provozu, neboť žalobce svým jednáním nikoho neohrozil ani neomezil, tak toto tvrzení nijak nenaplnuje požadavek na „zvláštní okolnosti případu“. Zákonodárce prostřednictvím institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla zakotvil do právního řádu subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla, která se uplatní pouze při naplnění zákonem předpokládaných podmínek (viz bod 43. tohoto rozsudku). Cílem této úpravy je tak postihnout určitá jednání, u nichž se nepodaří identifikovat pachatele přestupku. To podle názoru zdejšího soudu platí i v daném případě – vozidlo žalobce stálo na chodníku, čímž došlo k porušení platných předpisů, přičemž pro toto porušení není rozhodné to, zda vozidlo na chodníku někoho omezuje či ohrožuje, nýbrž toliko pouze to, že se nachází na chodníku.
48. Soud tak z tvrzení žalobce neshledal žádné mimořádné okolnosti, ze kterých by vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků.

IV. E Výrok prvostupňového rozhodnutí

49. Za důvodnou krajský soud nepokládá ani žalobní námitku spočívající v chybném výroku prvostupňového rozhodnutí, jelikož z něj jakkoliv nevyplývá, čeho se měl dopustit. Ve

výroku rozhodnutí totiž podle žalobce absentuje „neoprávněné užití chodníku“, které vyplývá až z odůvodnění rozhodnutí.

50. Krajský soud z prvostupňového rozhodnutí osvědčil znění výroku prvostupňového rozhodnutí, podle něhož žalobce *„jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Družstevní 13 v Brně, dne 31. 10. 2014 v 6.42 hodin, čímž se dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“*
51. Zákonná úprava rozhodnutí o přestupku je výslovně uvedena v § 77 přestupkového zákona. Dle něj musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Výrok rozhodnutí o jiných správních deliktech zákonodárce obdobnou výslovnou úpravou nepodrobil. Oblast jiných správních deliktů je tak odkázána na správní řád, který v § 68 odst. 2 uvádí, že ve výrokové části rozhodnutí má být uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení. Skutečnost, že zákonodárce nepodrobil řízení o jiných správních deliktech úpravě řízení v přestupkovém zákoně či jej samostatně neupravil stejným způsobem, nezakládá důvod pro odlišnost v náležitostech popisu skutku a jeho místa v rozhodnutí. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, v právní úpravě řízení o jiných správních deliktech žádný takový záměr vysledovat nelze.
52. V první řadě je třeba uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech správního trestání klade relativně přísné požadavky na preciznost formulace výroků rozhodnutí správních orgánů. V rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výrok správního rozhodnutí je *„klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky“*. Podobně i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl: *„V rozhodnutí trestního charakteru [tedy i v rozhodnutí o jiném správním deliktu] je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. [...] Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“*
53. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od účelu přesné

specifikace skutku (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Přehledně tento závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23: *„Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“*

54. Z posledně citovaného rozsudku je navíc zcela patrná primární funkce skutkové věty, a to uvedení sankčně právně relevantních skutečností, které jsou rozhodné pro právní kvalifikaci skutku, tj. uvedení těch skutkových okolností, bez kterých by nebylo možné vůbec skutek podřadit pod konkrétní ustanovení zákona. Jakkoliv se rozšířený senát v citovaném usnesení č. j. 2 As 34/2006-73 zaměřuje na identifikaci skutku z hlediska jeho nezaměnitelnosti, nelze opomíjet právě uvedenou primární funkci popisu skutku, tj. vymezení skutečností nezbytných pro subsumpci skutku pod zákonné ustanovení. To, že se rozšířený senát na tuto funkci v citovaném usnesení nezaměřil, může být patrně jen důsledkem toho, že posuzování toho, zda je skutková věta obsahuje skutečnosti rozhodné pro právní kvalifikaci skutku, je takřka automatismem (viz např. strohé konstatování v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016 – 41).
55. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu tak musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.
56. Podle názoru zdejšího soudu výše citovaný výrok prvostupňového rozhodnutí, který byl posléze žalovaným potvrzen, splňuje nároky kladené na výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu, ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu. Dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu: *„Jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.“* Zdejší soud tak má za to, že ze znění výroku lze seznat, kdy, kde a jakým způsobem došlo ke spáchání předmětného správního deliktu, byť by explicitní formulace „neoprávněné užití chodníku“ bezpochyby přispěla k přesnější charakteristice vytýkaného jednání.

V. Shrnutí a náklady řízení

57. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
58. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. červen 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu